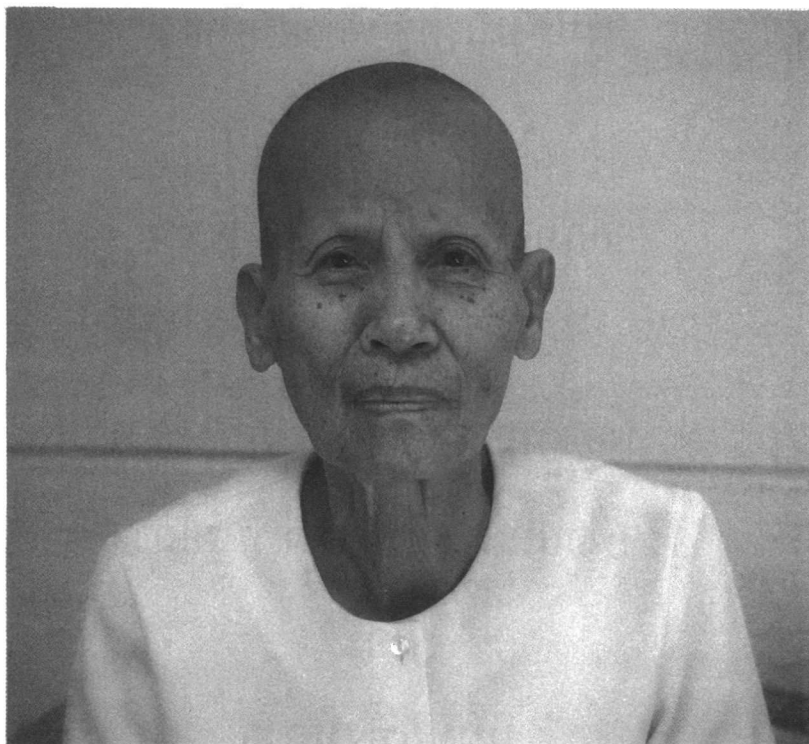

ผู้มีสัมมาทิฐิเพียงคนเดียว
เมื่ออุบัติขึ้นในโลก
ย่อมอุบัติขึ้นเพื่อประโยชน์
เพื่อเกื้อกูล
เพื่อความผาสุกแก่ชนเป็นอันมาก
เพื่อประโยชน์สุขแก่เทพยดา
และ
มนุษย์ทั้งหลาย

คุณยายอาจารย์อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ของพวกเรา ท่านเกิดเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๒ ซึ่งตรงกับปีระกา เดือนยี่ ขึ้น ๑๐ ค่ำ เมื่อเทียบกับทางสุริยคติ วันเกิดของคุณยายจะเปลี่ยนไปทุกปี บางปีตรงกับเดือนธันวาคม บางปีเป็นเดือนมกราคม สำหรับปีมะโรง พ.ศ. ๒๕๓๑ “วันคล้ายวันเกิด” ของคุณยายตรงกับ วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๒ ซึ่งจะมีอายุครบ ๘๐ ปีพอดี

ชีวิตวัยเด็ก

บ้านเกิดของคุณยายเป็นชนบทท้องนาอยู่ในเขตอำเภอเมือง นครชัยศรี ใกล้ ๆ กับวัดบางคูเวียง ในปัจจุบันไม่มีซากสิ่งใดเหลือให้เห็น เพราะถูกน้ำเซาะตลิ่งพังกลายเป็นส่วนหนึ่งของแม่น้ำไปเสียแล้ว ท่านเป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวน ๙ คน ทั้งบิดามารดาเป็นชาวนครชัยศรีโดยกำเนิด ท่านมีทั้งพี่ชาย พี่สาว ส่วนน้องก็มีทั้งน้องชายน้องสาว ครอบครัวย่านทำนาเป็นอาชีพ

คุณยายเล่าชีวิตวัยเด็กของท่านให้ ฟังว่า

“เมื่อตอนยายยังเล็ก ๆ คงจะต้องเป็นเด็กซุกซนมากจริง ๆ เพราะพ่อถึงกับพูดว่าในบรรดาลูกทั้งหมดพ่อติยายมากที่สุด”

คุณยายอาจารย์ของเรายอมให้พ่อตีก็เฉพาะเรื่องซุกซนของท่านเท่านั้น แต่เรื่องอื่น ๆ ท่านจะดูตัวอย่างและทำตามพ่อ จนไม่มีความผิดอื่นให้ต้องถูกตีซ้ำ อาชีพชาวนาเป็นอาชีพที่ต้องทำงานหนัก ทำตั้งแต่เช้าจนค่ำ โดยเฉพาะในฤดูไถหว่านและเก็บเกี่ยว พ่อต้องตรากตรำทำงานหนักทุกวัน คุณยายของเราจะทำตาม

พ่อของคุณยายเป็นคนนิสัยดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น ขยัน ไม่ปล่อยเวลาว่างให้สูญเปล่า คุณยายจึงติดนิสัยนี้จากพ่อ ถูกฝึกให้ตื่นแต่เช้า ขยันขันแข็ง แคล่วคล่องว่องไว อดทนแข็งแรง ตั้งแต่ยังเป็นเด็กก็ลุกขึ้นเข้าครัวช่วยแม่หุงข้าวไปส่งพ่อที่ท้องนาบ้าง ช่วยต้อนควายไปนาบ้าง ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่า ความขยันช่วยงานบ้านของคุณยายที่ผิดจากพี่น้องดังนี้ก็ได้ ที่เป็นต้นเหตุทำให้พ่อและแม่ไม่ยินยอมให้คุณยายไปเรียนหนังสือที่วัดเหมือนพี่ ๆ น้อง ๆ คุณยายจึงเป็นคนไม่รู้หนังสือ เขียนไม่ได้ อ่านไม่ออกมาจนกระทั่งปัจจุบัน (สมัยนั้นไม่มีการศึกษาภาคบังคับและไม่นิยมให้เด็กผู้หญิงเรียนหนังสือเท่าไรนัก เพราะเกรงกันว่า เวลาเริ่มเป็นสาว จะเขียนเพลงยาวจดหมายรักถึงผู้ชาย) คุณยายท่านเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน การไม่รู้หนังสือโช้วจะไม่ได้ไปเสียทั้งหมด ประโยชน์ยังพอมีอยู่บ้าง คือทำให้คุณยายเป็นคนขยันจำ เมื่อไม่สามารถบันทึกความจำเป็นตัวหนังสือได้ ก็ใช้จดจำด้วยใจ และด้วยการต้องจำสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ จึงทำให้คุณยายต้องใช้สติและปัญญาในการทำงานทุกครั้ง ประสบการณ์ที่ผ่านไป ๆ นานวันเข้า ความเฉลียวฉลาดก็เพิ่มพูนขึ้นไปตามวันเวลา เมื่อพบปัญหาใหม่สิ่งใด ก็อาศัยข้อมูลจากประสบการณ์เดิมมาวิเคราะห์แก้ปัญหาจึงได้รับผลดีทุกเรื่องอยู่เสมอ

เวลาที่ฟังคุณยายพูดว่า “ยายรักทีโล่ง ๆ รักทุ่งกว้าง ๆ รักธรรมชาติ ทุ่งนาและรักต้นข้าว ไม่ว่าจะเป็นเวลาต้นข้าวยังมีสีเขียวอ่อนสดใสหรือเวลาเป็นสีทองใกล้การเก็บเกี่ยว” ข้าพเจ้าเข้าใจความรู้สึกของท่านอย่างชัดเจน เพราะตระกูลของข้าพเจ้ารุ่นปู่ตายายก็เป็นชาวนา ‘ชีวิตวัยเด็กในเวลาปิดภาคเรียน ข้าพเจ้าต้องไปช่วยท่านเหล่านั้นทำนาอยู่เสมอ ส่วนใหญ่ช่วยด้านนาบ้าง เกี่ยวข้าวบ้าง สำหรับการไถนา หรือ

การคราดเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ความเงี้ยวของท้องทุ่ง อากาศที่บริสุทธิ์ ปราศจากผู้คนไม่เหมือนชีวิตชาวเมือง ให้ความรู้สึกต่อจิตใจอย่างหนึ่ง คือความรู้สึกเป็นอิสระ ขณะที่มองอาณาเขตท้องทุ่งจนสุดสายตา ใจจะพลอยอึดอัดเบิกบานได้ง่าย เป็นความเบิกบานอีกแบบหนึ่งที่กว้างไกล สะอาดบริสุทธิ์ ต่างจากความเบิกบานของชาวเมืองโดยสิ้นเชิง

ในวัยเด็ก คุณยายท่านชอบออกไปท่องเที่ยวกับพ่อ ช่วยต้อนควาย ออกไปแต่เช้าตรู่ ตอนเย็นก็ไปช่วยต้อนกลับ สิ่งหนึ่งที่คุณยายชอบมอง เป็นนกหน้าคือ ดวงตะวันแรกขึ้นหรือใกล้ตกดินลับขอบฟ้า ดวงกลม โตสีแดงสดไล่ตักกับสีเขียวของท้องทุ่ง และดูงามราวภาพวาด ก้อนเมฆ รูปร่างแปลก ๆ ต่าง ๆ สะท้อนสีสวยงามสว่างไสว มีหมูนกบินเป็น หมู่ ๆ เป็นแถวยาวพาดท้องฟ้า

คุณยายรู้สึกว่าคุณตาตอนเช้าเย็นอันสวยงามนั้น มองดูเหมือน อยู่ไม่ไกล คิดตามประสาเด็กว่า “อยากเดินทางไปให้ถึงที่ดวงตะวันอยู่ เหลือเกิน วันหนึ่งคงจะไปถึงได้” คิดไว้ล่วงหน้าโดยไม่รู้ตัวว่า ในเวลา ต่อมาสามารถไปจนถึงได้จริง ๆ